

Môj scrabble príbeh

by sa dal skôr nazvať Môj malý príbeh, čo u mnohých z nás evokuje spomienky na longplay platňu Mariky Gombitovej, ktorej príbeh bol, mimochodom, veľmi smutný a vôbec nie malý.

V roku 1981, keď táto platňa vyšla, som chodila do druhého ročníka, mali sme skúšobné obdobie, ale aj počas hltania vedomostí z politickej ekonómie, vedeckého komunizmu a dejín MRH (pre neznalých: medzinárodného robotníckeho hnutia), či iných predmetov tak potrebných do života sme si našli čas na oddych, pričom sme počúvali piesne o *cirkusovom koníkovi* a o *malinovom dáždniku*... proste *piesne na tisíc a jednu noc*. A som veľmi rada, že aj moja kamarátka Marcela, s ktorou sme spoločne zdieľali izbu o ploche 9 m² tak milovala poéziu a karty. Lebo to, čo ma zaujímalo odmalička najviac, neboli bábiky a ich domčeky s izbičkami, ale hazardné hry.

Pravda, moja mama by neprežila, keby som ich takto nazývala, hovorila len, že „lvetka má rada spoločenské hry, s bábikami sa veľmi nehra“. Naopak, otec bol realistickejší a šťavnatejšie pomenovanie hazard či karban mi odhalil práve on, dokonca povedal, že bez peňazí hra nie je zaujímavá a napríklad také oko sa bez nich hrať ani nedá. (Tu musím podotknúť, že otec hrával karty s nami deťmi len počas dovolenky a nebol hazardným hráčom.)

Karty sme hrali aj so starými rodičmi z matkinej strany. Starká bola síce pobožná, chodila do kostola, verila v boha a často sa prežehnávala, ale keď sme boli u nej na prázdninách, čertovým obrázkom veru neodolala. (To, že sú to „čertove obrázky“ som sa dozvedela od starkého, tiež bol znalec.)

Milovala som tieto chvíle — hrať s dospelými ako rovný s rovným a s detským šťastím nad nimi vyhrávať. Hrala som aj poker, ruletu a monopoly, ale karty viedli - sedmové, žolíkové, neskôr aj vykladacie, ale to je už bokom od témy.

Keď som sa vydala, nebola som si celkom istá, či moje obdobie vášnivých hier neskončilo naveky, lebo svojho muža som sa nestihla vopred spýtať, aký má vzťah ku kartám či „spoločenským hrám“ ako takým. Bol dosť inteligentný, vlastne viac ako ja a určite aj viac sčítaný. Nakoľko už v prvý deň nášho manželstva som bola niekoľko týždňov tehotná, mojej požiadavke hrať so mnou po večeroch vyhovel, a keďže ma ľúbil, vyhovel mi celkom rád. Čím som bola tehotnejšia, tým bola moja túžba hrať (sa) väčšia, ale môjmu mužovi začali karty pomaly liezť na nervy, preto mi navrhol, že kúpi nejakú inú hru. Čosi splietal aj o scrabble, ale to som nepoznala a inteligentne som odpovedala, že čo nepoznám, to ma nezaujíma. Jeden týždeň kúpil poker v kockách, druhý týždeň

klobúčik hop! (veľmi duchaplné) a potom ešte nejaké iné spoločenské hry, až sme došli na to, že karty sú aj tak najlepšie.

Na šťastie môjho muža som konečne porodila a na nejaký čas, povedala by som, na niekoľko rokov, som mala inú zábavu. Práve s tými bábikami a ich izbičkami, len bábiky boli živé. Nebola to taká nuda, akej som sa celý život bála a dosť sa to dalo vydržať. Musím priznať, že aj vďaka tomu, že môj muž sa venoval hrám s týmito malými živými tvormi omnoho radšej ako hrám kartovým.

Keď deti trochu podrástli a mali sme zrazu opäť viac času a konečne aj peňazí, môj muž vyhlásil, že videl v hračkárstve scrabble a že by ho kúpil. Myslím, že stálo tisíc korún, ale keď povedal, že je to naozaj dobrá hra a že starší syn si takto bude cibriť pamäť a naučí sa logicky myslieť, súhlasila som.

Všetko sedí, až na to, že syn s nami scrabble nehrával. Chvíľu sme to s ním skúšali, ale mal len osem rokov a menšiu slovnú zásobu ako my, tak sme začali hrať len vo dvojici. Scrabble sme povýšili a v našej domácnosti dostalo status rodinného príslušníka. Ani sme ho neodkladali do skrine, sedávalo na gauči, vždy poruke. Čo na tom, že sme niekoľko rokov hrali s nesprávnymi pravidlami...? Proste sme si ich zle prečítali a hrali sme tak, ako sme si mysleli, že je to dobre. Zo zásobníka sme dokladali do rôznych existujúcich slov, či vytvárali nové, bez ohľadu na ktorom konci plochy sa slová nachádzajú. V zásobníku ostalo písmeno len vtedy, ak sme ho už ozaj nemali kam položiť a päťdesiat bodov sme si v jednej hre pripočítali niekoľkokrát. Skóre 1400 : 1350 bolo úplne bežné a už si nepamätám, či sme nemali aj dvakrát tak vysoké.

Asi po piatich rokoch hrania v tomto „vysokom“ štýle sme sa nanovo pozreli do pravidiel. Prvýkrát som si ich prečítala celé, odhora nadol, a zistila som, že hráme síce dobrú, ale vlastne nejakú inú hru.

Toto zistenie znamenalo renesanciu nášho hrania a spolunažívania vôbec. Zrazu sme mali novú hru s novými pravidlami, a ešte k tomu takú, ktorá bola aj zaujímavejšia. Medzitým starší syn vyrástol, scrabble si obľúbil a párkrát nás nabil, ale potom sa opäť venoval basketbalu a dievčatám. (Mimochodom, dnes sa živí slovom a píše aj poviedky.)

x x x

Tu by sa mohol príbeh skončiť, keby do môjho života o desať rokov po kúpe prvej hry nevstúpil druhý muž, Rudolf. Holanďan — Neholanďan, nevieš, tak sa naučíš.

Vôbec som ho nemusela prehovárať. Prvý polrok ho nabila aj moja mama, ktorá mala vtedy sedemdesiattri rokov a práve ovdovela. Ďalší polrok som ho nabila už len ja a teraz mám čo robiť, ak nechcem, aby ma nabil on. Ale čo vám budem, veď ho poznáte. Veľký hráč, stodvadsaťpäť kíľ živej váhy.

S Rudolfom (sa) hráme spolu takmer desať rokov. Aj sa hanbím napísať, ako sme sa rozhodli ísť na prvý turnaj. Niekedy v polovici roka 2014, keď som si bola istá, ako výborne hráme, som naďabila na stránku hramescrabble.sk. Prelúskala som ju krížom-krážom a došla som k záveru, že také slová ako MAK, NE, EX, LUSKNE, DÁ hocikedy dáme aj my, a dokonca aj lepšie. Tiež som si pozrela počet dosiahnutých bodov v partii — ani tie sa nijak nelíšili od čísla, aké dosahujeme my. A hoci sme chceli ísť najskôr len tak kuknúť a zistiť, čo a ako, predsedníčka Evka nás prehovorila, aby sme hrali, veď každý bude brať ohľad na to, že sme nováčikovia.

Mali sme asi šťastie, lebo sme neskončili zle — Rudolf mal tri výhry, ja dve a remízu so Slavom, takže na prvom našom turnaji mi nedošlo, s akými veľkými hráčmi hráme.

Dochádza mi to až teraz, a to pri každom ďalšom turnaji, keď stále máme svoje dve-tri výhry a stále končíme na spodných priečkach.

Nevadí, vieme, že sme dobrí, len nie najlepší, akou je celá skupina horných tridsiatich.

Ale vrátim sa ešte na začiatok, k Môjmu malému príbehu. Spomenula som, že sme s kamarátkou milovali poéziu a hazard — dobrá kombinácia pre vysoký post v banke, aký sme obidve neskôr zastávali. Ale my sme vlastne milovali slovo ako také, jeho váhu a význam, a nie hazard, ale zápolenie.

A s dušou bojovníka vám teraz zaspievam *Na rozlúčku*, že ja a *Môj milý* žijeme na *Planéte nádej* a prideme aj na ďalšie turnaje. Keď nie vyhrať, aspoň sa s vami, kamaráti, stretnúť a zahrať si hru, ktorú máme najradšej.

Iveta Zaťovičová